

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

YŌKO OGAWA
PARFUM
DE GHEAȚĂ

Traducere din japoneză și note de
RALUCA NICOLAE

HUMANITAS
fiction

Redactor: Mihaela Pascu-Oglindă
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Marilena Brînzan
DTP: Dragoș Dumitrescu, Veronica Dinu

Tipărit la Tipo Lidana – Suceava

YŌKO OGAWA

KŌRITSUITA KAORI

Copyright © 1998 by Yōko Ogawa

First published in Japan in 1988 by Gentosha Inc., Tokyo.

Romanian translation rights arranged with Yōko Ogawa through

Japan Foreign-Rights Centre/ Simona Kessler & Associates Agency Ltd.

All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2024, pentru prezenta versiune
în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

OGAWA, YŌKO

Parfum de gheață/ Yōko Ogawa; trad. din lb. japoneză

și note de Raluca Nicolae. – București: Humanitas Fiction, 2024

ISBN 978-606-097-493-2

I. Nicolae, Raluca (trad.; note)

821.521

EDITURA HUMANITAS FICTION

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021.408.83.50, fax 021.408.83.51

www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro

Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro

Comenzi telefonice: 0723.684.194

Zborul Viena-Schwechat la Praga a avut cinci ore întârziere. Am întrebat în dreapta și în stânga ce se întâmplă, dar nimeni nu m-a lămurit pe deplin. Unii ridicau din umeri, exasperați, alții turuiau într-o limbă necunoscută.

Poarta de îmbarcare C-37 se afla la celălalt capăt al aeroportului. Nu era lume aproape deloc și terminalul era liniștit – fără muzică de fond, fără pasageri care să se foiască de colo-colo. Din când în când, tăcerea era întreruptă de câteva anunțuri sincopate. Difuzoarele nu funcționau prea bine și de-abia înțelegeam ce se spune.

Cafeneaua era la ora închiderii. Tânărul care acum câteva minute îmi făcuse sendvișul dădea deja cu mopul. Luminile de la bar erau stinse. Paharele, impecabil șterse, se odihneau cu gura în jos pe o cârpă de bucătărie.

Afară se întunecase. Pe pistă, luminile portocalii de semnalizare sclipeau vag. Un avion tocmai decola,

făcându-se din ce în ce mai mic – un punct absorbit de bezna îndepărtată.

O bătrână căruntă se ghemuise pe banchetă cu o geantă sub cap, în chip de pernă. Doi chinezi – pesemne tată și fiu – ronțăiau prăjiturele chinezești *getsubei*¹, împrăștiind peste tot firimituri. Un bebeluș se foia la sânul mamei sale. Toată lumea aștepta avionul.

De câteva ori m-am apucat să socotesc cât trecuse de când plecasem din Japonia, câte ore de somn prinsesem, dar n-am ajuns la nici un rezultat. Am adunat și am scăzut cele șapte ore de diferență de fus orar, însă n-am făcut decât să mă zăpăcesc și mai tare. Eram prea obosită și nu mă mai ducea deloc capul.

El era bun la calcule, chiar și la cele mai complicate. Izbutea să convertească în minte ziua de naștere în stil occidental², știa exact cât se cheltuise într-o deplasare în interes de serviciu, ținea scorul

1. *Getsubei*, sau prăjiturele-lună, sunt consumate în China în timpul Festivalului de la Jumătatea Toamnei, care are loc în mijlocul lunii septembrie, în calendarul gregorian. Ideea centrală a festivalului este sărbătorirea recoltei și admirarea lunii, de aici și denumirea lor. O prăjitură are diametrul de 10 centimetri și grosimea de 3-4 centimetri și este în general umplută cu o pastă obținută din semințe de lotus.

2. Perioadele japoneze se calculează în funcție de anii de domnie ai împăratului. De exemplu, actuala eră, Reiwa, a început în anul 2019.

la bowling și își dădea imediat seama când taximetrul încerca să-l tragă în piept cu restul.

Avea întotdeauna răspunsul pregătit. Pe când eu mă poticneam în socoteli, Hiroyuki, care aproape întotdeauna mă însoțea, făcea corect și rapid calculele și dădea răspunsul fără pic de aroganță, fără aere de superioritate, ca și cum și-ar fi cerut scuze: „Am văzut că te-ai încurcat și m-a luat gura pe dinainte. Te rog să mă ierți dac-am întrecut măsura.“

58, 37 400, 1 692, 903. Răspunsurile lui erau cifre. Pentru el, nimic nu era mai plin de sens ca numerele. În schimb, mie îmi plăcea mai mult felul în care rostea cifrele, pe un ton ferm, fără echivoc, care mă liniștea. Numai așa îl simțeam cu adevărat aproape.

Dintr-odată s-a auzit un tunet. Un fulger a strălucit chiar în locul de unde adineauri decolase un avion. Numai decît s-a pornit grindina.

La început am crezut că s-au spart geamurile din sala de așteptare de la acel bubuit asurzitor, care reverbera pretutindeni, ca și cum ar fi căzut din cer un obiect enorm, tare. Bătrâna s-a ridicat de pe scaun, iar bebelușului i-a căzut suzeta din gură. Privirile tuturor s-au îndreptat spre fereastră.

Grindina scliffea ca sticla – fiecare ciob de gheață având parcă propria-i strălucire. Câteva boabe s-au izbit de geam, făcându-se fărâme.

Până să-mi revin din visare, avionul trăsese deja la poarta de îmbarcare. Când ajunsese aici?

Pe fuzelaj scria CESKY. M-am ridicat în picioare și m-am apropiat de fereastră. Un șir lung de mașini cu bagaje șerpuiau deja în direcția noastră. Grindina cădea fără conținere pe elice, pe roți, pe aripi. Ușa avionului s-a deschis, și personalul a instalat scara. Tuna parcă și mai tare, și bebelușul a izbucnit iar în plâns.

Biciuit de grindină, avionul intrase parcă la apă, aducând cu o păsăruică rănită și slăbănoagă. Pe tabela cu informații au început să clipească luminițe.

Călcam rufe în camera de zi când asistenta medicală m-a sunat să mă anunțe că Hiroyuki murise.

— Cuum? Ce tot spuneți?! m-am adresat vocii necunoscute de la celălalt capăt al firului.

— S-a sinucis la serviciu. A băut alcool etilic.

M-am minunat cum de o femeie care nu-l întâl-nise în viața ei pe Hiroyuki știa atât de multe despre el. Era nedrept!

— Vă rog să vă prezentați imediat la spital. Ne găsiți la centrul de primiri urgențe, la parter, chiar lângă intrarea de vest.

Alcool etilic! Sticla de pe raftul de jos! Îl zărisem folosind-o de nenumărate ori în munca sa. Știam aproape pe de rost fiecare colțișor al laboratorului. Se afla într-un recipient maroniu, cu capac roșu – o sticlură rotundă și grea, cu etichetă albă. Cred că mai rămăsese în ea alcool de un deget.

— M-ați auzit? a insistat femeia.

M-am întors la masă și am continuat să-i calc cămașa albă. Știam că ar fi trebuit să plec imediat. Nu trebuia decât să-mi îndes portofelul în buzunar și să sar într-un taxi până la spital.

Și totuși, mâna mea continua să miște fierul cu o voință proprie, de parcă cel mai important lucru din lume ar fi fost să termine de netezit gulerul cămășii unui mort...

Morga se găsea la subsol. Am traversat un coridor lung și îngust, cu linoleumul scârțâindu-mi sub picioare. Dimineață, când îl condusesem la ușă, nu sesizasem nimic nelalocul lui. Avea, ca de obicei, servieta de parfumer pe umăr. În hol s-a uitat în oglindă, verificând dacă nu cumva are cravata strâmbă, apoi m-a salutat cu o mână în aer și a plecat.

Cu o seară în urmă sărbătoriserăm un an de când eram împreună. Numai noi doi. Pregătisem o ruladă cu carne – mâncarea sa preferată – și, la desert, o plăcintă cu mere. Deschiseserăm și o sticlă de șampanie, dar numai eu băusem din ea. Mă refuzase când îl îmbiasem cu un pahar. Așa era de fiecare dată. Nu se atingea de alcool, ca să nu-i afecteze simțul mirosului. În schimb, își pusese mai multe felii de plăcintă.

Era prima dată când îmi făcea cadou un parfum. Îl crease special pentru mine. Până la urmă reușise să-și țină promisiunea făcută cu ceva timp în urmă.

De fiecare dată când aduceam vorba de parfum, îmi zicea stânjenit, ferindu-și privirea:

— Nu-i chiar așa ușor pe cât îți închipui. Trebuie să te cunosc mai bine.

Numise parfumul Izvorul memoriei. Tot el concepușe și sticluța – un recipient subțire, semitransparent, fără prea multe brizbrizuri, având curburi inegale, cu brobonele care, ținute în lumină, îți dădeau senzația că lichidul dinăuntru se trezește la viață și freamătă. Spre deosebire de sticluță, capacul, bogat ornamentat, avea gravate pe el niște pene de păun.

— Păunul este mesagerul zeului memoriei, a ținut el să mă lămurească.

Mi-a dat părul la o parte, a scos capacul și mi-a picurat un strop de parfum în spatele urechii.

Era de-a dreptul halucinant să-și curme viața după o seară atât de frumoasă petrecută împreună. Dacă ideea sinuciderii îi încolțise mai demult în minte și așteptase doar să termine parfumul, atunci mai bine nu-l crea deloc! În felul acesta nu făcuse decât să mă umple de regrete.

Morga era friguroasă și înghesuită, abia dacă aveam loc lângă masa pe care era întins Hiroyuki. În afară de mine, mai veniseră Reiko, maestra lui de la atelierul de parfumuri, și un tânăr necunoscut. Reiko s-a uitat lung la mine, ca și cum ar fi vrut să-mi zică ceva, dar în ultima clipă s-a răzgândit.

În cele din urmă a scos un oftat profund, pe care n-a mai apucat să-l preschimbe în cuvinte.

Mi-am pus mâna pe fruntea lui Hiroyuki. Avea o expresie atât de blândă, că pur și simplu nu mă putusem abține să nu-l ating. Nu-mi venea să cred că acesta e chipul unui mort, fața cuiva care în curând are să putrezească.

— Îmi pare rău, a zis Reiko. Ar fi trebuit să-mi fi dat mai demult seama... Plecasem de dimineață și l-am lăsat să aibă grijă de atelier. Când m-am întors, l-am găsit pe jos. Nu-mi vine să cred că s-a otrăvit! Dacă aș fi știut, m-aș fi întors imediat. La început am crezut că voia să-mi joace o festă. Uneori mai făcea glume pe seama mea. Nu mi-a răspuns nici când l-am strigat, nici când l-am zgâlțâit. La picioarele lui zăcea sticla goală de alcool etilic. M-a apucat tremuratul de îndată ce-am dat cu ochii de ea. Răsufлам greu, de parcă eu aș fi luat otrava. Hiroyuki n-a suferit, crede-mă. L-am surprins cu gura închisă, cu ochii pironiți în gol, ca și cum adulmeca o mireasmă nemaîntâlnită ce se plăsmuise în interiorul său. De parcă, tocmai când era pe cale să-și aducă mai aproape amintirea aceluiași parfum îndepărtat, inima i s-a oprit.

Reiko turuia neîntrerupt, cuvintele îi curgeau unele după altele ca lacrimile. În morgă se auzea numai vocea ei.

El avea obrajii calzi încă – pesemne de la pielea care-i fusese atinsă de prea multe ori. Știam însă că-i